

Årgång 23 ● nr 2 - 2010

nattvakkan

Nattvakan

utges av Hudiksvallsregionens fågelklubb (HFK).
Tidningen utkommer med två nummer årligen
och erhålles av samtliga medlemmar i HFK.
Årsavgiften för medlemskap är för närvarande
100 kronor och insättes på pg. 88 94 30-5.

Hudiksvallsregionens fågelklubb

är lokalklubb till Gävleborgs Läns Ornitologiska Förening (GLOF). Medlemskap i HFK är dock oberoende av medlemskap i GLOF. HFK:s verksamhetsområde utgörs av Hudiksvalls och Nordanstigs kommuner.

Lokalklubben har till syfte att samlar och stimulera intresset för fågelfaunan och skyddet av fågelmiljön i Hudiksvalls och Nordanstigs kommuner. Dessutom skall föreningen verka för att sprida kunskap i fågel frågor genom kursverksamhet och exkursioner. Föreningen skall vara ett forum där medlemmarna inspirerar och informerar varandra. En viktig uppgift för föreningen är att vara drivande i vissa frågor med anknytning till fågelskydd.

Styrelse

Ordförande: Jonas Lind, Tussmorvägen 21
820 64 Näsviken, Tel.070-30732 82

Vice ordförande: Kristina Sjöström, Västa 62
824 94 Hudiksvall, Tel.0650-74 30 87

Sekreterare: Karin Svensson, Blockvägen 16 F
824 34 Hudiksvall, Tel.070-51 348 66

Kassör: Lars-Göran Lindström, Slåttervägen 13
824 40 Hudiksvall, Tel.070-629 15 24

Övrig ledamot: Mats Sundkvist, Båtmansvägen 6
824 40 Hudiksvall, Tel.070-698 69 11

Suppleant: Bo Fagerström, Dalgatan 10
824 42 Hudiksvall, Tel.0650-59 51 58

Suppleant: Kjell Johansson, Kolarevägen 7
825 30 Iggesund Tel.070-239 75 10

Följ med HFK på exkursion

Hudiksvallsregionens fågelklubb har ett digert utflyktsprogram under alla årstider.

Tryckt av:
S-Tryck
Skutskär

Fångst av ruggande fjällgäss

Mats Åberg

HAKON PERSSON FRILANSANDE FORSKARE vid Nordens Ark ledde infångningen och märkningen av gässen även Åke Andersson projektledare för jägarförbundets fjällgäsprojekt vid Öster Malma var med.

John Söderlindh transporterade 5 gässlingar från Nordens Ark för utsättning i Adolfström, tillsammans med gäss från Lillfjärden. Gässlingarna fick en välbehövlig paus vid transporten på gräsmattan på Slättervägen13 (LarsG´s hus) och sova i garaget på natten, där det ju var svalt och tryggt för dem.

Ringmärkning och blodprovstagning av gässen var huvudsyftet med infångningen, som är den första som gjorts på fjällgäss någon gång. Med hjälp av grågåsnet som använts i Skåne för för 25 år sedan fångades gässen. Hakon med fru Gundega hade ägnat sig en vecka åt att renovera och laga näten, som var ganska slitna. Hakon visste att kring den 10 juli ruggar fjällgässen och kan då inte flyga, så därför går dessa att fånga på land, där de ofta går upp för att beta gräs. De behöver ju mycket mat till de nya vingpennornas tillväxt, som de kan hitta på gräsmattorna runt Lillfjärden. Efter att ha misslyckats med infångningen vid lunchtid **fortsättning sidan 28**

INNEHÅLL NR 2 - 10

Fångst av ruggande fjällgäss	3
<i>Mats Åberg</i>	
Island	4
<i>Lars G Lindström</i>	
Fåglar och fjärilar	18
<i>Lars G Lindström</i>	
Svarthalsad trast	25
<i>Lars G Lindström</i>	
Program	30
Bilder	31
<i>Allan Andersson</i>	

Besök fågelklubbens nya hemsida

HFK.name

Foto på framsidan. Strömand, Laxå, Mývatn, Island juni 2010. Lars G Lindström.

Foto på sista sidan. Rödspov, Island juni 2010. Lars G Lindström

En utdöd vulkankrater nära Kröfla. Foto: Britt Nordling.

Island

Lars G Lindström

Äntligen, efter flera års funderande, blev resan till Island av. Längre var också Spetsbergen med i bilden som resmål, men problemet med att kunna röra sig fritt på grund av alla isbjörnar, gjorde valet till sist ganska lätt.

REDAN I SLUTET AV FEBRUARI beställde jag flygbiljetterna. Kartor köptes in och förberedelserna inför resan började. Ofta är tiden innan nästan lika spännande som själva resan. Att kolla på kartan och fundera på en resrutt, läsa in sig på alla resmål som skall besökas och fantisera om hur det skall bli är

halva nöjet. Denna gång blev det dock lite mera komplicerat. Vulkanen Eyjafjallajökul fick utbrott och tidvis var nästan all flygtrafik i Europa inställd. Detta höll på av och till hela våren och så sent som i slutet av maj så var Keflavik, Reykjaviks internationella flygplats, avstängd på grund av askmoln. Det var

med andra ord ganska osäkert om vi överhuvud taget skulle komma iväg på vår resa den 17 juni och då fanns inte lusten att förbereda något, som kanske inte skulle bli av. Jag hade dock hunnit kolla upp flera av Islands sevärdheter och dessutom fått goda råd av Jonny Snell, som åkte runt Island för några år sedan, så vi var ganska väl förberedda i alla fall.

På middagen den 17 juni, Islands nationaldag lyfte vi (artikelförfattaren, Britt och Micke) från Arlanda. Dagen tillära bjöd Islands Air på glass för att fira landets högtidsdag. Allt fungerade perfekt och när vi landade på Keflavik stod vår hyrda bil och väntade på oss. Vi skulle åka runt ön och bo på olika ställen men vi hade inte bokat något i förväg. Meningen var också att hinna med en tur till Vestmannaöarna. Klockan var ganska mycket när vi körde iväg. Dagens etapp blev bara knappt 20 mil och den första natten tillbringades i Borganes norr om Reykjavik. En promenad på kvällen gav resan första men inte sista strandskator, tillsammans med enkelbeckasin den vanligaste vadaren.

Väder

Enligt väderleksprognosen skulle det regna, mer eller mindre, de flesta dagar av den vecka som vi skulle vara på Island. Det stämde så långt för när jag tittade ut tidigt nästan morgon var det alldeles grått och det strilade ett fint regn. Ingen vidare början men inget att göra åt. Men när vi ett par timmar senare satte oss i bilen för att fortsätta vår färd hade regnet upphört och blåa flikar började att synas på himmelen. Det visade sig senare att vi inte hade mer än högst två timmars regn totalt på hela resan så varken SMHI eller YR, hade som tur var haft rätt i sina prognoser. Ett par dagar var det upp mot 20 grader och nästan för varmt. Nog om vädret men skall man vara ute det mesta av tiden är man trots allt beroende av det.

*Häckande spetsbergsgås i en dalgång på Island.
Foto: Lars G Lindström.*

Andra dagen

Målet för dagen var Mývatn, den fågel- och myggrika sjön på norra delen av ön. Efter ett planerat fikastopp blev nästa stopp desto mera oplanerat. Plötsligt såg jag, i ett litet strömmande vattendrag, en av de fågelarter som man måste se när man besöker Island, den osannolikt vackra strömanden. – Stanna skrek jag åt Micke som körde. Snabbt ut ur bilen och efter en rask promenad närmade jag mig ett par strömand. Jag fick några hysade bilder på en gång jag kom fram men sedan gjorde de som alla änder, vände ändan mot mig och simmade iväg bort. Jag hade i alla fall fått se en av de tre arter som i Europa bara häckar på Island (de andra två är islandsknipa och svartnäbbad islom). Efter ytterligare ett par stopp där både häckande spetsbergsgås och rödspov kunde

En helt oskygg Islandsknipa låg i en liten myrpool intill Laxá. Foto: Lars G Lindström.

förevigas anlände vi till Mývatn på eftermiddagen.

Ett säkert ställe att se strömand på nära håll skulle vara älven Laxás utlopp från Mývatn. Jag var väldigt sugen på att leta efter flera strömander så jag blev avsläppt vid Laxá medan Britt och Micke åkte till Reykjahlíö på sjöns nordöstra sida för att skaffa husrum över natten.

Laxá sägs vara världens mest näringsrika öringvatten, vilket ger stor fisk i stora mängder, men priserna är också fantastiska, drygt 20 000 kronor för fem dagars fiske, resa, mat och husrum inkluderat.

Med raska steg började jag att gå efter älven mot mynningen från sjön. Inte en

strömand så långt ögat nådde. I en liten myrpool intill älven hittade jag dock den andra av de tre islandsarterna, islandsknipa. Fågeln var helt orädd och jag kom så nära jag ville komma och fick enligt min egen bedömning fantastiska bilder på knipan.

Islandsknipa häckar på Island bara vid Mývatn annars på Grönland och Nordamerika. Den liknar vår vanliga knipa men den vita halvmånen når över ögat. Huvudet är blåligt jämfört med mera grönt hos den vanliga knipan.

Lite orolig var jag över att inte ha sett någon strömand för enligt det jag läst så flyttar hannarna ut till havet någon gång i slutet av juni och bara honorna stannar kvar i älven.

*Bubblande lera från en het källa nära Myvatn.
Foto: Britt Nordling.*

Nu var det ju bara den 18 juni så troligtvis var hanarna kvar men man vet ju aldrig?

Kvällen avslutades med ett besök i de områden med vulkanisk aktivitet som finns runt Myvatn. Heta källor och bubblande lera i kontrast till sjöns lugna vatten. Vi hann även med en bestigning av en utdöd vulkankrater, Krafla. Utdöd kanske inte är rätta ordet för så sent som 1975 och 1984 skedde små utbrott nära Krafla.

Myvatn

Myvatn är en grund och ganska näringsrik insjö som ligger i ett aktivt vulkaniskt område. Insjön och de omgivande våtmarkerna har ett otroligt rikt fågelliv, speciellt beståndet av änder är mycket stort. Myvatn bildades av ett stort lavautbrott för cirka 2 300 år sedan och landskapet runt sjön domineras av vulkaniska landformer.

Namnet är sammansatt av de två orden *mý* 'mygg' och *vatn* 'sjö' och kommer av den stora mängden fjädermyggor som finns i området på somrarna.

Tretton arter av änder häckar här. Andarternas sammansättning är unik med en blandning av såväl eurasiska och nordamerikanska inslag som nordliga och arktiska arter. Den största delen av änderna är flyttfåglar som anländer i perioden från sen april till

tidig maj, från nordvästra Europa. Den vanligaste anden i området är vigen som kom till Island för första gången vid slutet av 1800-talet. Den näst vanligaste är berganden.

Andra arter som är vanliga i området är bland annat islandsknipa, småskrake, bläsand, snatterand, gräsand, sjöorre och alfågel. De många fågelarterna häckar överallt i området. Deras bon brukar placeras i sprickor i lavan, på öarna och i de närliggande våtmarkerna. Lokalbefolkningen har i många år skördat andägg för användning på bondgårdarna i området. För att säkra bärkraftiga fågelbestånd följer skördningen gamla regler, som säger att man minst ska lämna kvar fyra ägg i varje bo för att säkra kläckning.

Andra fåglar som förekommer i området är bland annat svarthakedopping, smalnäbbad simsnäppa, svartnäbbad islom, smålom och sångsvan.

Tredje dagen

Denna dag började vi med att dela på oss. Var och en gjorde det den var mest intresserad av. Britt ville rida islandshäst, Micke var mera intresserad av att titta på ytterligare vulkanisk aktivitet och jag ville göra ett nytt försök med strömanderna vid utloppet.

Micke skjutsade mig den knappa milen till Laxá. Ett tag funderade jag på att gå nedströms först för där hade jag inte gått dagen innan men till slut bestämde jag mig ändå för att gå samma väg som jag gjort tidigare. Två kilometer uppströms fanns ett staket som inte gick att passera. När jag gått nästan hela sträckan utan att idag heller få syn på någon strömand, funderade jag på att vända men en liten udde sköt ut i älven och jag tänkte att det var bäst att runda den också, för att vara helt säker på att det inte fanns någon and på den här sträckan. Jag hann inte mer än tänka tanken förrän ett par

En lika oskygg strömmandshane låg dagen efter i samma myrpool. Foto: Lars G Lindström.

strömmand for ut i vattnet nedanför mig och började att följa den ganska strida strömmen. Jag var inte riktigt beredd men hann trycka av kameran några gånger innan avståndet till fåglarna blev för stort. Sedan var det bara att börja springa nedströms älven efter de flyende änderna. Efter en cirka 200 meters språngmarsch stannade paret till i ett litet lugnvatten och där blev de ett bra tag. Jag kunde ta bilder i alla möjliga och omöjliga vinklar och till sist kände jag mig nöjd och började gå mot vägen. Jag passerade samma myrpool som dagen innan och islandsknipan låg lugnt kvar men inte bara den utan också tre hanar och två honor strömmand, lika oskygga som knippan. Nu blev det nästan för mycket när jag på mindre än tio meters

avstånd kunde betrakta de osannolikt vackert tecknade fåglarna.

Innan jag lämnade sjön gjorde jag ett svep över den och såg den fantastiska mängden fåglar. Hela sjön var alldeles prickig.

Jag ringde Micke och han skulle komma och hämta mig men jag började att gå efter vägen för att komma honom till mötes. Nu förstod jag innebörden av namnet Mývatn. Jag hade en lätt medvind vilket gjorde att det framför mig var alldeles vindstilla. Det var alldeles svart av myggor runt mig och trots att de inte stack så var det otroligt energiverande med alla dessa mygg som for in i ögonen, öronen och runt ansiktet. Det blev till att hela tiden gå och vifta för att få lite lugn ifrån dem. Det var en befrielse när jag

Svartnäbbad islom vid Myvatn. Foto: Lars G Lindström.

såg bilen komma och fick slippa de närgångna insekterna.

Nu fattades bara svartnäbbad islom av den trio som i Europa bara häckar på Island. I det sydvästar hörnet av sjön såg jag från bilen en lom ligga inte alltför långt ut i vattnet. Det blev ett nytt snabbt stopp och mycket riktigt, som jag trott så var det en islom.

Lommar kommer man inte lika nära men nu var trippeln i hamn.

Senare på dagen besökte vi Dettifoss som är Europas kraftigaste vattenfall, ett av många mycket vackra på Island. Dagen avslutades på östkusten och natten tillbringades vid en mycket vacker havsvik vid Djupivogur.

Fjärde dagen

Tidigt på morgonen besökte jag det fågel-skyddsområde som låg på en udde inte långt från det vandrarhem som vi övernattat i. Bland flera arter kunde strömand, kärnsnäppa och smalnäbbad simsnäppa räknas in.

Färden fortsatte vidare och ganska snart kunde vi se utlöpor från Europas största glaciär, Vatnajökull. Nedanför, där vägen gick, utbreddes sig ett långt slättland som kontrast till de höga fjäll vi kunde se inåt land. Island är ju lite av motsatsernas land med fjäll och slättland, varma källor och glaciärer, lavafält med sparsam vegetation och gröna frodiga områden.

Nästa längre stopp gjorde vi vid Jökulsarlon, en glaciärlagun som ligger alldeles vid vägen. I vattnet flyter stora isblock som brutits

Jökulsarlon med isblock från en glaciär. Foto: Lars G Lindström.

Sjungande snösparv på ett av isblocken vid Jökulsarlon.. Foto: Lars G Lindström.

loss från en glaciär. Isbergen, en del stora som hus, är genomskinliga och skimrar i blått när ljuset fångar dem. På ett av isblocken satt en snösparv och sjöng, man kan inte sluta att förundras över denna fågel som väljer de mest karga områdena som häckningsplatser.

Vi gjorde också ett stopp vid Skaftafjells nationalpark där vi tog en längre promenad fram till iskanten av glaciären Skaftafellsjökul.

Dagen avslutades i Vik där stormfåglar häckade alldeles intill vårt vandrarhem.

Femte dagen

Morgonen tillbringade jag tillsammans med småspovar, rödspovar och en hane strömand.

Dagens första stopp gjordes i Skogafoss, ännu ett av de oerhört vackra vattenfall som finns på Island. En promenad upp på toppen av berget där fallet var, gav en fantastisk utsikt inte bara över vattenfallet utan även

över de omgivande fjällen. Om inte det varit moln över de högsta topparna skulle vi ha kunnat sett den omdiskuterade vulkanen vid Eyjafjallajökul för vi var bara en dryg mil därifrån. Förvånande såg vi inte några spår efter utbrottet. Den aska som funnits där bara några veckor tidigare syntes inte till.

Geysir

Största delen av dagen tillbringades bland den så kallade "Gyllene cirkeln". Först besökte vi Geysir (ett av de få isländska ord som har hittat in i alla världens ordböcker). Tyvärr bara gurglar idag den vattenkaskad som en gång sprutade 70 meter upp i luften. Men nu har Geysir åter börjat att vakna till liv efter att ha legat i vila sedan 1980-talet.

Som tur är finns den mycket mindre men

Strokur får ett utbrott av varmvatten Foto: Lars G Lindström.

Skogafoss, ett av alla vackra vattenfall på Island Foto: Lars G Lindström.

mer tillförlitliga Strokur bredvid Geysir. Med några minuters mellanrum sprutar den iväg en vattenkaskad 20 meter upp i luften. Hela området är geotermiskt aktivt och luktar starkt av svavel (som liknar stanken av ruttna ägg). För övrigt luktade duscharna på några ställen också ruttna ägg.

Gullfoss

Därefter åkte vi till Gullfoss (det gyllene vattenfallet), ytterligare ett fantastiskt vattenfall. Gullfoss består egentligen av två separata vattenfall i trappsteg. Den kombinerade fallhöjden är 32 meter och ravinen nedanför är cirka två kilometer lång med basaltpejare som reser sig som orgelpipor från botten.

Tingvalla

Den sista av de tre berömda sevärdheterna som vi besökte var Tingvalla, som är den plats där det ursprungliga isländska Alltinget

(Alþingi) instiftades år 930. Det sista mötet hölls här 1798 och därefter inrättades en nationell domstol och ett parlament i Reykjavik.

Underjordiskt drama

Island sträcker sig över den mittatlantiska oceanryggen där de två kontinentalplattorna (den Nordamerikanska och den Europeiska) som utgör jordytan sakta glider isär. Landet utvidgas med cirka en centimeter varje år. Just vid Tingvalla kan, man se att de två plattorna håller på att glida ifrån varandra (en cirka 20 meter bred kanjon). Ut efter plattornas kanter, från nordost till sydväst, är det vanligt med jordbävningar och vulkanisk aktivitet. Kvällen tillbringades i Reykjavik med mat, öl och fotbolls-VM på en thailändsk restuarang.

Reykjavik och bankkrisen

Reykjavik är världens nordligaste och Europas

Ett nästan nybyggt hus helt i glas stod alldeles tomt och övergivet Foto: Lars G Lindström.

västligaste huvudstad. Av Islands cirka 280000 invånare bor hälften där. Islands snabba ekonomiska utveckling gjorde att en mängd nya flotta hus byggdes under den period då ekonomin blomstrade. Nu såg man, på grund av krisen i banksektorn, flera nästan nybyggda hus, en del helt i glas, stå alldeles tomma. Bland annat tvingades Islands största bank Landsbanki i konkurs och kostnaden för krisen kan uppgå till cirka 70 miljarder svenska kronor vilket utgör en stor del av Islands BNP. På grund av krisen rasade den isländska kronan i värde gemtemot andra valutor. Den förlorade cirka halva sitt värde mot den svenska kronan vilket gjorde att priserna på Island inte var så höga som tidigare utan ganska lika de svenska.

Sjätte dagen

Efter en del problem med att hitta rätt väg

anlände vi till Þorlákshöfn i god tid innan båten till Vestmannaöarna, Heimaey skulle avgå. Väderleksrapporten hade inte varit alltför munter med regn och kraftig vind i prognosen för dagen.

Regnet klarade vi oss ifrån men inte blåsten. Det var inte utan att man var lite orolig för om man skulle klara överfarten utan att bli sjösjuk. Men allt gick bra och den starka blåsten gjorde att både stormfågel och havsula låg och seglade alldeles intill båten och vi bjöds på närkontakt med de båda havsfågelarterna.

Inloppet till hamnen på Heimaey var magnifik. Båten slickade nästan de höga bergen som stupade rakt ned i vattnet. Mängder av sillgrisslor, tordmular och spetsbergsgrisslor häckade på de branta väggarna.

Vestmannaöarna

Vestmannaöarna eller Vestmannaeyar som

Stormfågellarna flög alldeles intill båten i den hårda blåsten. Foto: Lars G Lindström.

Eldfell, fjället som skapades vid det stora vulkanutbrottet 1973. Foto: Lars G Lindström.

de heter på isländska, är ett långt band med 15 öar och många klippor cirka tio kilometer utanför kusten på den södra sidan av Island. De skapades av vulkanutbrott under vattnet - en process som pågår fortfarande. Den nyaste av öar, Surtsey, reste sig ur vattnet så sent som i mitten av 1960-talet. Den enda bebodda ön är Heimaey. På ön häckar hundratusentals lunnefåglar.

Den andra stora attraktionen är naturen (fåglarna är givetvis den första). Två dramatiska koner reser sig precis utanför staden-vulkanen Helgafell och det mycket yngre fjället Eldfell som skapades under ett massivt vulkanutbrott 1973 som nästan begravnade staden. Under de tidiga morgontimmarna den 23 januari 1973 bröt sig en 1600 meter lång eldsprutande krater fram på den östra sidan av Helgafell. Glödhet lava började spruta upp i luften och inledde ett utbrott som varade i sex månader. Staden hotades och öns

5 000 invånare evakuerades till fastlandet. Glödhet lava bomber brakade in genom fönster och smälte hål i taken och en enorm lavaström banade sin väg mot staden. Många hus rasade under vikten av den nedfallande askan och när lavan stannade hade en fjärdedel av Heimaey blivit förstörd. När allt var över var ön 2,2 kvadratkilometer större och det nya fjället Eldfell hade skapats.

Invånarna på Västmannaöarna är stora sportentusiaster. Trots den lilla befolkningen finns det fyra gräsplaner för fotboll. Det är inte så länge sedan ett av deras lag IBV Vestmannaeyjar spelade i en av Europacuperna.

Heimaey

Efter att ha bokat in oss på ett vandrarhem och lämnat våra väskor var planen att vandra upp på det nya fjället Eldfell. En vandringsled började bara några hundra meter från vårt övernattningsställe. Det blåste en hel del

Hamnen på Heimaey med fjället Helgafell i bakgrunden. Foto: Lars G Lindström.

neri i staden men det var inget mot den vind som mötte oss på väg upp mot toppen av det drygt 200 meter höga fjället. Landskapet var helt sterilt och liknade månlandskap. Vinden ökade och halvvägs gav Britt upp men Micke och jag fortsatte. Vi gick på en ganska smal hylla och det gällde att parera för vindbyarna så man inte ramlade ned. Vissa gånger kom en så stark vindby att man förflyttades en halv meter innan man återfått balansen. När vi bara hade ett par höjdmeter till toppen vågade vi inte gå längre för sista biten gick på en smal kam och med den starka vinden hade det varit risk för att blåsa av den.

Det var fascinerande att se hur lavan trängt fram och vissa hus hade klarat sig precis och var nu bebodda igen. Ett regn på kvällen gjorde att det blev tidigt i säng.

Sjunde dagen

Upp tidigt för att hinna göra lite mera på ön, innan färjan skulle gå tillbaka till fastlandet. Jag

tog en rundtur för att titta på lunnefåglar och stormsvalor medan Micke besteg det andra berget, vulkanen Helgafell.

Båtturen till fastlandet blev betydligt behagligare än dagen innan för nu blåste det nästan inte alls och dessutom hade det klarat upp och sikten in över Island var mycket bättre vilket gjorde att vi kunde ana Eyjafjallajökul och se en annan berömd vulkan, Hekla, i all sin prakt. Vi såg också på långt avstånd den senast skapade ön Surtsey. Jag lyckades också se en val från båten vilket de andra inte gjorde.

Blå Lagunen

Innan vi åkte tillbaka till Reykjavik stannade vi vid Blå Lagunen och badade. Lagunen är en bassäng med varmt havsvatten som värms upp av den geotermiska aktiviteten under ytan. Den ligger mitt i ett lavafält och här kan man ligga och gona sig med varm gytta sipprande mellan tårna i 36-39 graders vatten året om. Vi tyckte väl att det inte var någon

Området kring blå lagunen. Foto: Lars G Lindström.

direkt höjdare, för dyrt och för mycket turistiskt men det var ju skönt och är väl något som man bör ha gjort när man besökt Island.

Kvällen avslutades åter med en fotbollsmatch och dessutom ett besök vid Reykjaviks egen insjö, Tjörnir, där bland annat bergand kunde beskådas på närhåll.

Åttonde dagen

Nu återstod inte mycket annat än att åka till Keflavik, lämna tillbaka hyrbilen och cheka in. Allt hade flytit på enormt bra under den vecka vi tillbringat på Island. Ända till att vi stiger in på flygplatsen och läser på tavlan för avgående flyg. Avgången till Stockholm cirka sex timmar försenad. Det blev tio timmar till slut och istället för att åka klockan tre på eftermiddagen kom vi inte iväg förrän ett på natten.

Det var otroligt segt att vänta och inte blev det bättre av att efter någon timme stängde

alla affärer och den TV som visat den första av fotbollsmatcherna från VM visade bara reklam. Flygplatsen var i stort sett öde eftersom inga avgångar skedde på flera timmar. Nåja, vi kom iväg och kom hem klockan elva på midsommarafton. Vi kan verkligen rekommendera en resa till Island.

Bergand vid Tjörnir. Foto: Lars G Lindström.

Kärrensäppa, ljungpipare, rödspov, stormfågel och smålom Foto: Lars G Lindström.

*Islandshäst, får, varm källa, vattenfall
(Dettifoss) typiskt Island Foto: Lars
G Lindström.*

Hedblåvinge. Foto: Lars G Lindström.

Fåglar och fjärilar

Lars G Lindström

Det finns flera likheter mellan fåglar och fjärilar, de flyger, är oftast mycket vackra och flyttar kortare eller längre sträckor. Jag vet inte om det är dessa likheter eller något annat som gjort att många fågelskådare också spanar efter fjärilar.

FÖR MIN EGEN DEL BÖRjade det dock väldigt sent. Förra året köpte jag ett makroobjektiv till min kamera främst för att fotografera blommor men i bakhuvudet fanns nog tanken att också ta bilder på intressanta insekter.

En dag när jag var ute och cyklade en bit från stugan i Båtskärsnäs såg jag en fjäril efter väggkanten som lyste guldgult. Jag smög mig försiktigt fram och lyckades få några närbilder på fjärilen. Alldeles intill satt en annan fjäril och sög nektar från en blomma. Den

såg inte alls lika ut så jag tog även bilder på denna.

Ett par månader senare satt jag framför datorn och tittade på bilderna som jag tagit och tänkte att det kunde vara roligt att veta vilka två arter av fjärilar som jag fotograferat. På nätet kan man hitta allt och efter ett tags sökande hittade jag en sida om fjärilar och jag kunde bestämma vad jag fotograferat. Det var inte två olika arter utan hane och hona av vitfläckig guldvinge. Jag gjorde en förstoring av en av bilderna på hanen och den blev mycket bra.

I slutet av april i år såg jag en fjäril på tomt. Snabbt in för att hämta kameran. När jag kom ut var fjärilen kvar i det område där några få blommor slagit ut och jag lyckades efter visst besvär få bilder på fjärilen, nässeljärilen som det visade sig. Även nu hjälpte Internet mig med artbestämningen. Nu förstår ni nog att jag inte kunde i princip någonting om fjärilar, för nässeljäril känner nog de flesta till. Kanske man skulle köpa sig en bok om fjärilar? Ett par dagar senare inköptes boken "Våra fjärilar". Det var mycket spännade att gå igenom boken och se alla vackra fjärilar som fanns till beskådande ute i naturen.

En vacker dag (skall man titta på fjärilar bör solen skina för vid mulet väder flyger inte många) en knapp vecka senare tog jag med mig kameran när jag cyklade till jobbet i Iggesund. På vägen hem tog jag inte E 4:an utan cykelvägen som går genom skogen. Nu såg jag sånt som jag aldrig sett förut trots att jag varit väldigt mycket ute i skog och mark. Jag hittade ett påfågelöga, en citronfjäril och en grön snabbvinge och plötsligt flög något blått förbi. Den första blåvingen. Det är otroligt hur blind jag varit förut, för alla dessa fjärilar hade jag ju sett många gånger men ändå inte sett. Det var en helt ny värld som öppnade sig. Jag lyckades fotografera de

flesta av de olika arterna och när jag kom hem kunde jag nu artbestämma dessa med hjälp av den nyinköpta boken.

De närmaste veckorna blev lika spännade som när jag började att titta på fåglar. Jag var ute väldigt mycket och hittade varje gång någon ny art.

Dagfjärilar

Insekterna delas in i ett antal ordningar varav fjärilarna är en. Dessa delas sedan i familjer och i Sverige finns fem familjer tjockhuvuden, riddarfjärilar, vitfjärilar, juvelvingar och praktfjärilar. I Sverige kan cirka 110 olika arter ses. Av dessa kan drygt 60 hittas i Hälsingland.

Många fjärilar är hotade

Dagfjärilar är en känslig djurgrupp och många arter har gått starkt tillbaka sedan mitten av förra seklet. Idag är 30 av Sveriges dagfjärilar med på röda listan. I Rödlistan graderas arter enligt strikta kriterier och klassas som missgynnad, sårbar, starkt hotad och akut hotad. I Dalarna, Gästrikland och Hälsingland har 15 rödlistade dagfjärilar noterats. För många arter är det inte helt klart vad som egentligen är anledningen till tillbakagången. Men igenväxtning och skogsplantering har förstört betesmarker och andra öppna miljöer som tidigare varit viktiga fjärilslokaler. Arealen ängs- och hagmarker är idag bara en spillra mot förr. Det finns också uppgifter på att sedan 1990 har antalet dagfjärilar minskat med hela 70 procent.

Fjärilens byggnad

Fjärilskroppen är uppdelad i huvud, mellankropp och bakkropp. Huvudet upptas framförallt av de stora facettögonen som ger en översiktlig bild av omvärlden men inte några skarpa konturer. Med antennerna luktar sig fjärilen till nektar och med sugsnabeln sug

Både amiral, ovan och tistelfjäril är migranter det vill säga kommer från den europeiska kontinenten. Enstaka exemplar kommer under försommaren, parar sig och en ny generation börjar flyga i slutet av juli och flyger sedan åtminstone hela september. Foto: Lars G Lindström.

nektarn upp. Mellankroppen svarar främst för rörelseförmågan och det är där som de fyra vingarna är fästade. Vingarna är täckta av små fjäll och det är dessa som ger upphov till olika färger och mönster. Bakkroppen tar upp syre och här sitter också fortplantningsorganen.

Vart hittar man fjärilar?

Dagfjärilar håller huvudsakligen till på öppna marker som ängs- och hagmarker eller i skogsgläntor. Andra biotoper, som kanske inte är lika artrika, men där det kan finnas speciella arter är hedmarker, torvmossor och strandängar. Skogsbilvägar, trädgårdar banvallar och öde industritomter är ytterligare ställen som kan hysa många dagfjärilar.

Utveckling

Efter parningen lägger honan ägg, för det mesta på artens värdväxt. Om det inte är ägg som skall övervintra kläcks dessa inom en vecka. Fram kommer små larver som börjar äta på värdväxten. Larvutvecklingen tar från några veckor upp till en månad hos de arter som har direktutveckling det vill säga utvecklas från ägg till färdig fjäril utan paus för övervintring. När larven är fullvuxen söker den upp en lämplig plats för förpuppning. Under pupptiden sker en märklig förvandling. Larvens organ bryts ner och en fjäril bildas. För vissa nordliga arter kan hela denna process ta två år.

Övervintring

Det vanligaste sättet att övervintra är som larv. Betydligt mera än hälften av våra fjärilar klarar vintern på detta sätt. Knappt tio procent övervintrar som färdig fjäril (Imago). Citron- och nässelfjärilen är exempel på arter som övervintrar som utvecklad fjäril. Redan i april när solen börjar att värma flyger de första som då övervintrat. Denna första generation flyger en bit in i juli. Den

andra generationen kläcks i slutet av juli och flyger en bit in i september. En enskild citronfjäril flyger högst ett par veckor och äter nektar sedan sätter den sig med hopslagna vingar (så sitter för övrigt jämt en citronfjäril) i blåbärs- eller lingonris och inväntar vintern. Den låter sig översnöas och kommer fram när snön tinat och de första solstälarna värmer på våren.

Hur gammal blir en fjäril?

Räknar man bort de som övervintrar som fjäril, lever de flesta i genomsnitt en vecka eller möjligen två.

Vandringar

Många fjärilsarter är väldigt lokaltrogna och observeras mycket sällan utanför sina lokaler. Andra rör sig över mer eller mindre stora områden. Mest kända är arter som migrerar över kontinenter och bland dessa brukar vi i Sverige stöta på tistelfjäril och amiral. Bägge arterna har svårt att övervintra här och det måste komma i nya individer varje sommar. En viss återflyttning sker under hösten men de flesta hinner inte återvända.

Fiender

Fjärilarna står relativt långt ner i näringskedjan och har många fiender. I luften jagar fåglar och trollsländor. Vid blombesök lurar olika spindelarter och även getingar kan ta mindre fjärilar. I gräs och buskage spinner nätbyggande spindlar sina nät i vilka bland annat fjärilar fastnar.

Även larverna har många fiender, bland dem fåglar och parasitlevande insekter.

Studera fjärilar

Dagfjärilar är mycket tacksamma att studera. Många arter finns runt omkring oss och det går att komma dem relativt nära när de sitter på blommor. Kikare är ett bra hjälpmedel. Vissa arter är mycket lätta att bestämma

Många blåvingar ser nästan likadana ut på ovansidan. För att kunna bestämma vilken art det är måste man studera även undersidan. Hane av ängsblåvinge.. Foto: Lars G Lindström.

medan andra, bland annat blåvingar och pärlmorfjärilar, är mycket mera svårbestämda. För att kunna avgöra vilken art det är måste man ofta förutom översidan även se fjärilen underifrån och detta är inte alltid så lätt.

Turkos blåvinge

I Hälsingland kan elva olika arter av blåvingar observeras. Mitt mål den första sommaren var att försöka få bilder på så många som möjligt av dessa. I slutet av juli hade jag lyckats fånga åtta olika arter på bild. Turkos blåvinge var en av de arter som jag inte hade kommit i kontakt med. När jag studerade utbredningskartan för arten i boken "Dagfjärilar i Gävleborg och Dalarna" som jag för övrigt kan rekommendera, kan beställas på Länsstryrelsen för 50 kronor, insåg jag att det är en ganska ovanlig art och att det inte skulle bli så lätt att hitta någon turkos blåvinge.

På "Artportalen" finns precis som för fåglar möjlighet att rapportera fjärilar. En söndag såg jag att elva turkosa blåvingar hade observerats på en plats som heter Norrberg. Jag kollade på kartan var platsen låg och hittade den drygt en mil norr om Ramsjö i

norra Hälsingland. Nästa steg var att studera busstidtabeller för att se om det gick någon buss dit. Det gjorde det inte men till Ramsjö skulle jag kunna ta via ett byte i Ljusdal. På X-trafiks hemsida stod det också att cykel fås ta med i mån av plats.

Jag studerade väderprognosen för dagen efter och enligt SMHI skulle det regna men den norska vädersajten YR spådde växlande molnighet. Eftersom fjärilar inte gärna flyger i dåligt väder så hoppades jag givetvis att SMHI skulle ha fel. Annars så skulle trippen vara meningslös.

Halv sex på måndag morgon gick bussen mot Ljusdal och efter bara fem minuters väntan där gick bussen mot Ramsjö. Solen sken efter regnet som fallit under natten. Det var inga problem att få med sig cykeln och vid halv åtta började jag att cykla norrut från Ramsjö mot Norrberg som skulle ligga alldeles vid stambanan, alltså efter järnvägen mellan Ånge och Ljusdal.

När jag kom fram hade det börjat mulna och några blommor som den turkosa kunde besöka såg jag inte till. Mismodet började att gro. Intill järnvägen låg en gammal bankvaktarstuga och en äldre dam kom ut på gården

och frågade om jag var fågelskådare, jag hade kikaren runt halsen. Ja, sa jag men idag är jag ute efter en ganska ovanlig fjäril. Jaså den turkosa, sa hon, den såg jag flera stycken av häromdan.

Jag hade kommit rätt men vädret tillät ännu inte att några fjärilar flög omkring för det var riktigt blött efter regnet under natten. Medan jag väntade på bättre väder cyklade jag runt lite och när jag kom tillbaka efter cirka en timme kom damen rusande och sa att nu hade hon en turkos blåvinge på baksidan av stugan.

Jag fick både se den och knäppa bilder av den och några av de andra turkosa blåvingarna.

Damen, som var från Gävle, bjöd på kaffe och det visade sig att hennes dotter och svärson var ganska kända i fågelskådarkretsar båda två.

Sedan var det bara att cykla tillbaka till Ramsjö och intaga lunch på campingplatsen för att sedan åka de två bussarna tillbaka till Hudiksvall. Det första draget på en fjärilsart hade blivit lyckat.

Källor:

Våra fjärilar, Håkan Elmqvist, Göra Liljeberg

Dagfjärilar i Gävleborg och Dalarna. Länsstyrelsen

Turkos blåvinge, Norrberg, Hälsingland. Nederts hanen. Precis som hos många av blåvingarna är honan brun hos den turkosa Foto: Lars G Lindström.

Silverblåvinge

Skogsgräsfjäril

Påfågelöga

Vinbärsfuks

Ängspärlemorfjäril

Skogsnätfjäril

Svavelgul höffjäril

Violett blåvinge

Svarthalsad trast i Ävik mars 2010. Foto: Kjell Johansson.

Svarthalsad trast

Lars G Lindström

HÄLSINGLANDS FÖRSTA TAIGATRÄST eller som den egentligen heter svarthalsad trast upptäcktes i början av mars av Jan Orre som bor på Vattengatan 14. Fågeln hade då varit på matningar runt Vattengatan några dagar redan, kanske till och med någon vecka. Trästen uppehöll sig i området runt Vattengatan och Tunbacka några dagar men flyttade sig sedan lite längre västerut så att den oftast

observerades på västra sidan av södra vägen. De första dagarna var det relativt lätt att hitta och beskåda fågeln men senare fick besökande fågelskådare ofta leta en längre tid innan man hittade fågeln och vissa missade den helt. De boende i området var mycket tillmötesgående och de som ville se fågeln kunde obehindrat gå in och ut på de olika tomter som fågeln uppehöll sig vid.

Den svarthalsade led inte brist på mat i villaområdet runt Vattengatan. Foto: Kjell Johansson.

Utbredning

Taigatrasten är en flyttfågel som häckar i taigaområdet i Sibirien, från Uralbergen i västra Sibirien till Bajkalsjön och norra Manchuriet i öster, och i västra Xinjiang i Kina. Den övervintrar i ett område som sträcker sig från Iran och Kazakstan, sydöst genom norra Indien och södra Kina till Burma i öster.

Taigatrasten delas upp i två mycket distinkta underarter: Rödhalsad trast - nominatformen häckar i östra Sibirien till norra Manchuriet. Den övervintrar främst i västra Kina, Burma och nordöstra Indien.

Svarthalsad trast - häckar i Armenien och Azerbajdzjan, i Ryssland från Uralbergen och österut till Altaj, och i Xinjiang.

I området där de båda formerna möts, är hybridiseringen mellan dem utbredd. Trots

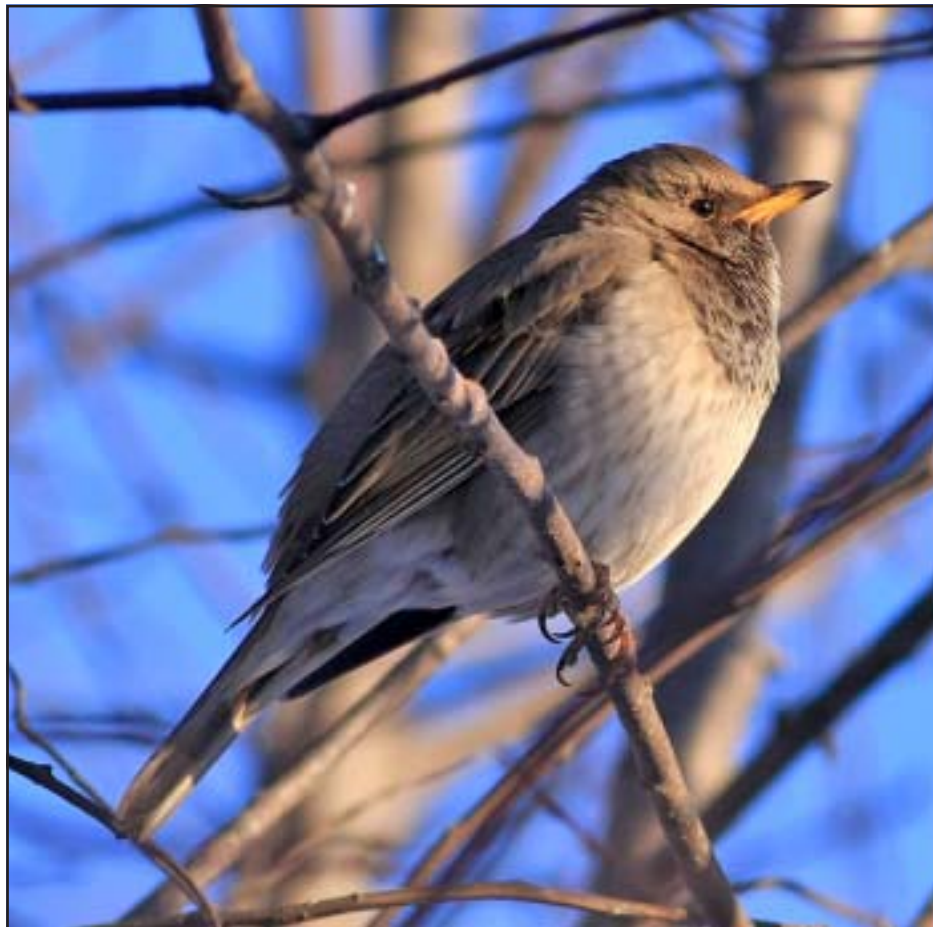
detta behandlas de två trastarna oftast som egna arter.

Utseende

Taigatrasten är ungefär lika stor som en koltrast, dock är den aningen mer kortstjärtad. Fjäderdräkten är grå på ovensidan, med ljusare grå bräm på vingarna och smutsvit buk. Dess nedre vingtäckare är roströda. Svarthalsad trast har svart stjärt och rödhalsad trast röd stjärt. Adult hane svarthalsad trast i sommardräkt är kraftfullt svartfärgad i ansiktet och på bröstet medan den rödhalsade istället är rödbrun.

Uppträdande i Sverige

Den första taigatrasten upptäcktes i Ystad, Skåne 1901. Det var en ung hane som tillbringade en vecka i januari i vårt sydligaste

Den svarthalsade trasten visar upp sig i den svaga morgonsolen i mars. Foto: Lars G Lindström.

landskap. Fram till och med dags dato har 40 taigatrastar setts i Sverige, bara en av dessa har varit rödhalsad trast. Det var en fågel som upptäcktes i Adak, Lappland i slutet av april 2001. De senaste åren har det blivit allt vanligare med svarthalsade trastar som upptäcks i Sverige. Många stannar också en längre tid, ofta kring fågelmatningar.

Själv var jag i Göteborg när fågeln hittades och det var några nervösa dagar innan jag åter var hemma. Jag hittade fågeln snabbt

vid Vattengatan 14 men ljuset på morgonen var för svagt för att jag skulle kunna fotografera den. Efter mindre än en minut försvann den och det tog mig drygt två timmar att hitta igen den, då i en trädgård på västra sidan av södra vägen. Den satt då fint i den tidiga morgonens svaga solljus och visade upp alla sina karaktärer.

Många skådare kom till Hudiksvall och fick se trasten under de cirka två veckor som den var kvar.

fortsättning från sidan 3

beslöt Hakon att bygga ett mindre fång intill det stora fångstet och där lyckades Hakon fånga 17 fjällgäss vid 18:30-tiden. En fjällgås lyckades smita mellan maskorna, så resultatet blev alltså 16 infångade fjällgäss, som märktes och vägdes och togs blodprov på.

Samtidigt togs två adulta gäss från Lillfjärden, för att bli fosterföräldrar till fem gässlingar uppfödda vid Nordens Ark, upp till Adolfström för att släppas fria där. Ett välbehövt tillskott med friska ryska fjällgäss får vi hoppas. Kvar i Lillfjärden blev 14 färg-ringmärkta fjällgäss i Lillfjärden. Nu med endast en färgring på högra benet med en siffra eller en bokstav urfräst och vänstra benet med en vanlig metallring.

Fångst av ruggande fjällgäss i Hudiksvall 2010

EFTERSOM INGA TIDIGARE ERFARENHETER av fångst av ruggande fjällgäss fanns att tillgå, varken inhemska eller utländska, var det ett team med vitt skilda erfarenheter som drogs ihop i Hudiksvall inför helgen den 10-11 juli. Huvudparten av fångstutrustningen hämtades upp från Skåne, där den sedan 1985 använts för fångst av häckande och ruggande grågäss. Efter 25 års användning var utrustningen dock i uselt skick, varför Hakon och Gundega ägnade en vecka åt att noggrannt gå igenom den, fästa ett av näten i ovanstelen, reda ut nätändarna, vilket gjorde näten betydligt längre än tidigare, samt laga samtliga hål som uppstått under årens lopp. All upptänklig kompletterande utrustning anlände Niklas med.

Efter rekognosering under fredagen beslöt man att försöka fånga de 25 ruggande fjällgässen med en metod som vid ett flertal tillfällen använts för att fånga häckande och

ruggande grågäss i Skåne, dock framgångsrikt endast vid Snogeholmssjön den 28 juni 1987. En viktig skillnad var dock att nätet skulle läggas ut på land istället för i vatten. Den fångstplats som vi fastnade för, eftersom såväl fjällgässen som grågässen gick upp där både för att beta och vila, låg mellan gångstigen och stenarna vid södra stranden av Lillfjärden, nedanför Åhlens. Under lördagen beslöt man sedan att sätta upp även det andra nätet och försöka med samma fångstmetod, dock utan rep, även i fjärdens sydöstra hörn.

Trästupparna sattes upp på fredagskvällen medan övrig utrustning – nät, tältspik, rep, glasfiberstolpe och sten i nätänden, maskering av liggande nät – sattes upp 06.00-06.45 på lördagsmorgonen. Den andra fångstutrustningen sattes upp vid lunchtid.

Därefter var det dags för dagens huvudsakliga aktivitet – väntan. Metoden går nämligen ut på att man låter gässen självmant gå upp över det utlagda nätet. Därefter närmar sig en person långsamt från sidan tills han når det utlagda repet eller nätet. Efter att ha tagit ett ordentligt grepp drar han snabbt upp nätet, så att gässens reträttväg till vattnet skärs av. En stor del av väntetiden gick åt till att förhindra gässen från att gå upp och beta på andra ställen längs med fjärdens stränder. Dessutom måste såväl uppsatt som utlagt nät hållas under uppsikt ifall någon fågel eller något djur skulle fastna i det – en kaja fångades och ringmärktes på så sätt denna dag. Viss tid åtgick även för att informera allmänheten, samt för att modifiera den uppsatta utrustningen, dels efter ett misslyckat fångstförsök i det först uppsatta nätet och dels efter ett avbrutet fångstförsök i det andra uppsatta nätet.

Fångst gjordes vid 18.30-tiden i det andra uppsatta nätet. Samtliga fjällgäss hade gått upp över den utlagda delen av nätet och betade intensivt, men när jag slutligen

kom fram till den uppsatta nätstolpen hade åtta av fåglarna återvänt till strandkanten. Uppenbarligen var den tillgängliga betesarealen för liten för att hysa alla samtidigt – aggressivt beteende sågs mellan olika grupperingar av fåglar – varför jag beslöt att försöka fånga de som ännu betade, istället för att vänta med förhoppning att ytterligare gäss skulle vandra upp. Jag knåade försiktigt, grep tag i repstumpen, drog och kunde till min stora tillfredsställelse se att nätet drogs upp och effektivt stängde reträttvägen till vattnet. Gässen samlades i det bortre hörnet, där en av gässen smet igenom nätet. Antingen var denna gås ovanligt liten till växten eller så fann den en maska som var något större än de övriga. Så snart samtliga gäss plockats ur nätet, några av dem lossklippta för att det inte skulle ta alltför lång tid, bars de bort till fällan vid det först uppsatta nätet. Övrig personal tillkallades, säckar hämtades, de sexton gässen fördelades på dessa och märkutrustningen plockades fram. Efter märkning, mätning, vägning, fotografering och blodprovstagning togs en adult hane och en adult hona undan för att dagen därpå transporteras till Lappland, medan övriga fjorton släpptes allteftersom vi var klara med dem. Omedelbart efter det att den sista gåsen släppts plockades all utrustning ner och lastades i bilarna (22.30).

Efter det att nätet rensats från trädgrenar, rötter och maskeringmaterial lämnades dagen därpå fångstutrustningen hemma hos Bosse, där Thomas Heinicke en vecka senare skulle hämta den för vidare transport till Varanger och fångst av tundrasädgås. Innan Hudiksvall lämnades för denna gång gjordes ett besök vid parkeringen nedanför Åhlens, varifrån elva av de nymärkta avlästes. Även övriga tre kan ha funnits där, ty dels var en del av de betande fjällgässens ben skymda och dels fanns det några som ännu inte gått upp på land.

Observationer

Fjällgässen tycktes helt oberörda av såväl uppsatta som liggande nät, liksom av det utlagda repet. Däremot skyggade de för det andra nätet i ett första skede, troligen beroende på att inte hela nätet låg plant mot marken, utan bitvis var sträckt mellan en rot och en sten, i vilka det hade fastnat. Efter det misslyckade fångstförsöket med det först uppsatta nätet gick fjällgässen inte upp över det utlagda nätet fler gånger. Däremot gick samtliga 25 upp över det utlagda repet, varefter en del av dem fortsatte längs med gången, varvid de kom innanför nätet och därmed i fångstbart läge. När jag närmade mig längs med gången fick samtliga bråttom att ta sig ut på vattnet, varvid de som befann sig i fångstbart läge sprang emot mig för att ta sig ut till vattnet genom att korsa repet. Helt klart visste de exakt var änden på nätet befann sig. Däremot skyggade de ruggande grågässen inte enbart för de uppsatta och liggande näten utan även för det utlagda repet. Under hela dagen var det endast en grågås som gick upp över den liggande delen av det först uppsatta nätet, medan tre familjer gick upp över den liggande delen av det andra nätet. Fjällgässen tillät för att komma dem mycket nära, även fångstdagen när det fanns utlagda nät som de gått upp över. Däremot började de omedelbart röra sig mot vattnet så snart man böjde knäna för att nå ner till rep eller nätovankant.

I årets team ingick Åke Andersson, Mats Axbrink, Bosse Fagerström, Ville Fagerström, Niklas Holmqvist, Gundega Kampe-Persson, Hakon Kampe-Persson och Mats Åberg.

Pulmaði 25 juli 2010

Hakon Kampe-Persson

Program

Höst – Vinter

Bildvisning 16/11

Tid: 19:00
Samling: CUL
Ansvarig: Karin Svensson, 070-51 348 66

Bosse Fagerström visar bilder från sina turer till Antarktis och Svalbard. Fika finns att köpa.

Nyårsexkursion 1/1

Tid: 08:00
Samling: Lillfjärden
Ansvarig: Mats Axbrink, 070-608 99 14

Som vanligt genomförs den första exkursionen på årets första dag.

Bildvisning medlemmar 25/1

Tid: 19:00
Samling: CUL
Ansvarig: Karin Svensson, 070-51 348 66

Alla som har bilder att visa tar med sig dessa. Fika finns att köpa.

Uggleexkursion 22/2

Tid: 20:00
Samling: Lillfjärden
Ansvarig: Jonas Lindh, 070-307 32 82

Den årliga uggleexkursionen är i tid tidigare detta år. Få se om det har någon betydelse.

Årsmöte och bildvisning 15/3

Tid: 18:30
Samling: Räddningstjänsten
Ansvarig: Styrelsen

Årsmöte plus bildvisning. Av vem är inte klart. Fågelklubben bjuder på fika.

Tisdagsexkursioner 12/4

Tid: 17:00
Samling: Lillfjärden
Ansvarig:

Årets tisdagsexkursioner startar den tolfte april. Exkursioner genomförs därefter varje tisdag till mitten av maj. Detaljerat program kommer i nästa nummer.

Övriga bilder på denna sida är tagna av Allan Andersson.

En av de färringmärkta fjällgässen. Allutom en har en röd ring med endera en siffra eller en bokstav (1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, A, F, C, H, K, J). Ungfågglarna från Nordens ark har röd ring (S, T, U, Y) och svart ring med en etta. Nu under hösten har Y sett tillbaka vid Lillfjärden. Foto: Lars G Lindström.

